

Sygn. akt II W 23/17

KS/60-476/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Żuchowski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Ewald

przy udziale przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. M. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r.

sprawy: oskarżonego K. G. urodz. (...) w S.

syna I. i J. z d. M.

oskarżonego o to, że:

wbrew przepisom art. 45 ust. 4 pkt 1 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym, na rachunek (...) w T. podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zeznania podatkowego (...) za 2015 r. przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 4.655,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks,

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. G.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu w akcie oskarżenia to jest wykroczenia z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza karę 500 (pięćset) zł grzywny;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) plus (...) tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt II W 23/17

UZASADNIENIE

K. G. nie wpłacił Naczelnikowi (...) w T. wbrew przepisom art. 45 ust 54 pkt 1 w zw. z ust 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym w terminie tj. do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym na rachunek (...)w T. podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zeznania podatkowego (...)za 2015 r. przez co uszczuplił

podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 4655,00 zł. Kwota ta do czasu rozstrzygnięcia sprawy nie uległa zmniejszeniu.

(dowód: zawiadomienie w sprawie stwierdzenia naruszenia przepisów

prawa podatkowego k.1-2 akt

deklaracja PITY-38 k.24 akt

zestawienie zaległości k. 27 akt)

W 2015 r. oskarżony w oparciu o zeznanie podatkowe (...) wskazał przychód do opodatkowania w wysokości 24 500 zł oraz dochód w tej samej wysokości. Nie składał wniosku o rozłożenie na raty lub odroczenie płatności należności podatkowych.

(dowód : deklaracja k. 24 akt

pismo k. 23 akt)

K. G. nie był karany sędownie.

(dowód : karta karna k. 12 akt)

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony nie wpłacił w terminie (...) w T. kwoty 4655 zł tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych za 2015 r. To ustalenie nie jest wystarczające do przypisania oskarżonemu automatycznie odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 57 § 1 kks. Znamieniem wykroczenia z art. 57§1 kks jest nie samo niewpłacenie podatku w terminie, lecz wyłącznie uporczywe jego niewpłacenie w terminie wskazanym w ustawie. Niezbędne jest zatem ustalenie dopiero, czy uchybienie można uznać za uporczywe. Istotne jest ustalenie, czy w dacie płatności podatku, którego nie uiszczono w terminie, zaniechanie podatnika cechowała uporczywość, a więc nie tylko zamiar niezapłacenia podatku do wskazanej przez ustawę daty, lecz i np. odsunięcie jego uregulowania na dłuższy, bliżej nieokreślony czas. Zatem sposób postąpienia podatnika po uchybieniu temu terminowi, jest ważny dla ustalenia, czy w dniu, w jakim podatek miał być zapłacony, można mówić, że uchybienie terminowi miało cechę uporczywości, czy jedynie była to zwłoka w terminowym regulowaniu podatku, nie oznaczająca bynajmniej zamiaru uporczywego jego niezapłacenia. Nie ma przy tym znaczenia, czy chodzi o płatność dotyczącą podatku realizowanego jednorazowo, czy też podatku płaconego w ratach, bądź w formie zaliczek. Nawet bowiem kilkukrotne opóźnienie w płatności zaliczki na podatek, nie musi oznaczać uporczywości w niezapłaceniu podatku po stronie podatnika. Zachowanie podatnika mające miejsce po upływie terminu płatności podatku, może wskazywać, czy jego zamiarem w dacie upływu tego terminu było uporczywe niezapłacenie podatku. Uporczywość tę odnosić zaś należy zarówno do sytuacji, gdy podatnik lekceważył terminy płatności podatku rozliczanego zaliczkami czy ratami, jak i gdy nie płacił w terminie regulowanego jednorazowo. O jego zamiarze uporczywego niezapłacenia podatku świadczyć właśnie może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza np. sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to w długim okresie czasu, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął. Tym samym na gruncie omawianego przepisu, pod pojęciem „uporczywości” rozumieć należy zarówno wielokrotność zachowań sprawcy, jak i jednorazowe jego zachowanie, jeżeli jest ono długotrwałe i mimo że ma miejsce już po terminie płatności podatku, gdyż to wskazuje, iż zamiarem sprawcy było nie tylko nieuregulowanie podatku w terminie, ale także przesunięcie go na dalszy, dłuższy moment, bez występowania o odroczenie jego płatności lub rozłożenia na raty (zob. - Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 listopada 2013, I KZP 11/13, źródło LEX).

W realiach sprawy w związku z tym, iż postępowanie toczyło się w trybie w stosunku do nieobecnych Sąd nie miał możliwości poznać wersji oskarżonego odnośnie przyczyn braku uregulowania należności podatkowych. W tej sytuacji musiał opierać się na zgromadzonych w sprawie dokumentach. W ocenie Sądu K. G. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57§1 kks. Jego zachowanie cechowała bowiem uporczywość

rozumiana jako zawinione – świadome – nie uregulowanie należności podatkowej za 2015 r.. Wniosek taki Sąd wysnuł po analizie zachowania oskarżonego po dacie płatności podatku dochodowego od osób fizycznych w zestawieniu z jego sytuacją finansową. Zgromadzone dokumenty wskazują, iż oskarżony nie uregulował swoich zobowiązań podatkowych. W 2015 r. osiągnął dochód w wysokości 24.500 zł. Co więcej nie występował o rozłożenie na raty płatności lub ich odroczenie. Jeżeli bowiem zachodziłaby okoliczność nie pozwalająca mu na uregulowanie należności powinien skorzystać z tej możliwości. Nie zachował zatem minimum staranności wymaganej w tego typu sytuacji. Innymi słowy, nawet wtedy gdy podatnik nie dysponuje nie ze swojej winy środkami pieniężnymi pozwalającymi zapłacić podatek (albo zapłacić go w pełnej wysokości) i zarazem ze wskazanych instytucji nie korzysta mając ku temu realne i obiektywne możliwości, jego zaniechanie w postaci niepłacenia podatku nosi cechy uchylania się od tego obowiązku. (zob. E. Kłossowski, Moment popełnienia i przedawnienia wykroczenia uporczywego niepłacenia podatku w terminie, Monitor Podatkowy 2004, nr 1, s. 47–50. źródło LEX) Oskarżony nie wykorzystał możliwości wynikających z przepisów ustawy z dnia 29.08.1997 r. ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. Nr 201 z 2017 ,) dających jej możliwość minimalizacji negatywnych konsekwencji prawnopodatkowych owego braku środków. Chodzi tu o odroczenie płatności podatku bądź rozłożenia należności podatkowej na raty (zob. SN w postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r. sygn. akt I KZP 2/03, OSNKW z 2003, nr 5-6, poz. 57). Zdaniem Sądu uporczywie zachowuje się ten podatnik, który nie wpłaca podatku w terminie, jeżeli w danym momencie posiada środki lub ich nie posiada ,ale nie czyni starań o modyfikację terminów lub warunków zapłaty, pomimo iż ma obiektywną taką możliwość. Nie chodzi przy tym o konieczność uzyskania pozytywnej decyzji organu podatkowego w tym zakresie, ale o podjęcie odpowiednich starań. Analogicznie w przypadku przestępstw nie alimentacji osoba nie posiadająca pracy powinna podjąć starania o uzyskanie zatrudnienia poprzez uzyskanie statusu zarejestrowanej osoby bezrobotnej, wykazując w ten sposób gotowość do jej świadczenia. Przy takim samym rozumieniu uporczywości na gruncie art. 57 § 1 kks należy wymagać od zobowiązanego w przypadku braku środków finansowych podjęcia próby uzyskania odroczenia płatności podatku lub rozłożenia należności na raty.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu wymierzył karę 500 zł grzywny. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt uprzedniej niekaralności.

Przepis art. 57 § 1 kks stanowi, iż w przypadku wykroczenia skarbowego polegającego na uporczywym nie wpłacaniu w terminie podatku przez podatnika winna zostać wymierzona kara grzywny. Wysokość orzeczonej kary musiała uwzględniać wielkość kwoty od której wpłacenia uporczywie uchylała się osoba zobowiązana. Była to kwota 4655 zł. Zatem orzeczona kara grzywny nie mogła być bliska ustawowego minimum określonego na jedną dziesiątą wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 48 § 1 kks). Reasumując Sąd uznał, iż orzeczona łącznie kara 500 zł grzywny uwzględnia wszystkie te okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa. Nadto na podstawie § 17 ust 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa kwotę 180 plus VAT tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.